

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לז.

עין משפט נר מצוה

תא א מיי פיי מהל
מאכלות אסורות
הלי י סנג לאוין קמד
טושיע ייד קמן רלד
סעף ס:
תב ב מיי סס הלכה ח
ופיה מהל כלאס
הל ג דן טושיע סס סי
רלו סעי [א] סט:
תג ג מיי פיי מהלכות
ע"ז הלכה א סנג
עשן ט:

מוסף רש"י

החוקים
המדרשות
שורשים
פירוקא שז בן הוראה
(בריות יג)
לאחר
ירושיה וישיבה משמע
לאחר שקבע משכן בשילה
הוא למחייבו (ובוים
קיא וע"ש קיב: דה
באו לשיחה.

חוז מן הערלה והכלאים. שאלע"פ שטלויות בחרך נוהגים אף בח"ל הערלה הלכה והכלאים מדברי סופרים דלקמן (דף נח:): **אף החדש.** מלאכול לפני העומר: **גב' טויה דכתיב זה ביאה.** שאלה הכתוב צביאת הארץ כגון כי תבאו (ויקרא יט) כי יצאת (שמות יא): **ספילין**

ופטר חמור. כתיב זה והיה כי יצאת צפרשת קדש לי (סס): **והגוין זין בחרך זין נו'.** תפילין אשכחן בזמנה דוכתיב: צרנן אמוראי דבבל דמנחי תפילין (פטר חמור ו) צפטר רחס תלה רחמנא): **חוצה הגוף.** היינו אינה תלויה בחרך אינה מוטלת לא על הקרקע ולא על גידוליו אלא על גופו של אדם כגון שבת תפילין עבודת כוכבים פטר חמור מילה עריות וכיוצא בזה: **חוצה קרקע.** שמוטלת על הקרקע או ס גידוליו כגון תרומות ומעשרות חלה לקט שכתה ופאה שביעית חדש ערלה כלאים: **מנה ס"מ.** לחוצה הגוף נוהגת בכל מושבות וחוצה הקרקע אינה אלא בחרך: **סממרון** זו משנה שמציחה לדי מעשה דכתיב תשמרון לעשות: **אשר חסם חיים.** כי בחרך זין בח"ל: **לא ולמד.** על איזה מזה הכתוב אומר כל הימים אשר חסם חיים על האדמה: **ממה שאמור צענין.** דסמוך ליה אד תאבדון וגו' דהיינו עבודת כוכבים ועליהם נתרצו כל מושבות דכתיב כל הימים אשר חסם חיים ודבר הלמד מעניינו אחד מייג מדות היא ונלמד מכלן דכל חוצה הגוף נוהגת אף בח"ל: **אבן חדש.** לא נהג ופע"ג דכתיב זיה (י ממושבותיכם בסיפיה דולחם וקלי וכרמל וגו') ללא למימרה כ"מ שאתם יושבים אלא לומר שאף בחרך לא נתחייבו כל י"ד שנה שהיו בגלגל שכבשו ושחלקו עד שנתיישבו זה והכיר כל אחד את שלו: **או דלמא (קולא פליג.** דקאמר ת"ק חוץ מן הערלה והכלאים מהלכה וכ"ש חדש דכתיב זיה מושבות ומשמע כ"מ שאתם יושבים ואתם ר"א למימר אף החדש הוא מן המנות התלויות בחרך ואין נוהג אלא בחרך דמושב לאחר ירושה וישיבה משמע: **אקמייתא.** לא קאי אחרן אלא חל מלוא התלויה בחרך: **מאן ס"ק.** דמנחי פליג אדר"א: **ר' ישמעאל.** היה דשמעין ליה דלמר מושב לאחר ירושה וישיבה הוא ואין חדש נוהג אלא בחרך ואתם ר"א למימר אף החדש נוהג בערלה וכלאים וכו' בכל מושבות אלמא לחומר פליג: **ללמד ש"מ נו'.** גבי פרשת נסכים קאי צפרשת שלח לך דכתיב כי תבאו אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה לה וגו' וילף ר' ישמעאל צשחיתת קדשים (דף קיא.) מקרא

דלחם וקלי וכרמל וגו' ללא למימרה כ"מ שאתם יושבים אלא לומר שאף בחרך לא נתחייבו כל י"ד שנה שהיו בגלגל שכבשו ושחלקו עד שנתיישבו זה והכיר כל אחד את שלו: **או דלמא (קולא פליג.** דקאמר ת"ק חוץ מן הערלה והכלאים מהלכה וכ"ש חדש דכתיב זיה מושבות ומשמע כ"מ שאתם יושבים ואתם ר"א למימר אף החדש הוא מן המנות התלויות בחרך ואין נוהג אלא בחרך דמושב לאחר ירושה וישיבה משמע: **אקמייתא.** לא קאי אחרן אלא חל מלוא התלויה בחרך: **מאן ס"ק.** דמנחי פליג אדר"א: **ר' ישמעאל.** היה דשמעין ליה דלמר מושב לאחר ירושה וישיבה הוא ואין חדש נוהג אלא בחרך ואתם ר"א למימר אף החדש נוהג בערלה וכלאים וכו' בכל מושבות אלמא לחומר פליג: **ללמד ש"מ נו'.** גבי פרשת נסכים קאי צפרשת שלח לך דכתיב כי תבאו אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה לה וגו' וילף ר' ישמעאל צשחיתת קדשים (דף קיא.) מקרא

דלחם וקלי וכרמל וגו' ללא למימרה כ"מ שאתם יושבים אלא לומר שאף בחרך לא נתחייבו כל י"ד שנה שהיו בגלגל שכבשו ושחלקו עד שנתיישבו זה והכיר כל אחד את שלו: **או דלמא (קולא פליג.** דקאמר ת"ק חוץ מן הערלה והכלאים מהלכה וכ"ש חדש דכתיב זיה מושבות ומשמע כ"מ שאתם יושבים ואתם ר"א למימר אף החדש הוא מן המנות התלויות בחרך ואין נוהג אלא בחרך דמושב לאחר ירושה וישיבה משמע: **אקמייתא.** לא קאי אחרן אלא חל מלוא התלויה בחרך: **מאן ס"ק.** דמנחי פליג אדר"א: **ר' ישמעאל.** היה דשמעין ליה דלמר מושב לאחר ירושה וישיבה הוא ואין חדש נוהג אלא בחרך ואתם ר"א למימר אף החדש נוהג בערלה וכלאים וכו' בכל מושבות אלמא לחומר פליג: **ללמד ש"מ נו'.** גבי פרשת נסכים קאי צפרשת שלח לך דכתיב כי תבאו אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה לה וגו' וילף ר' ישמעאל צשחיתת קדשים (דף קיא.) מקרא

הנהגות הב"ח

(ה) גב' שנת מק"ו אח"כ:

מוסף תוספות

א. א"ע"ג דרבי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לבמה גדולה וירוש מושבות לאחר ירושה וישיבה ואז נאסרו הבמות שבאו לשילה מי"מ אח"כ בנוב וגבעון מודה ר"י דבמות ציבור טעונה נסכים. מוס' וזמח' קיל. וע"י מהרש"א. ב. לשה גדולה היא שהכתובים מתחממין שם במדרות אש הנסקת תמיד מפני שמהלכין על צפת שיש בעורה. רש"י שנת יט:

זניסן שלא יאכל מהם ומספק אין לאסור כל השעורים כיון דרוזו השעורים נזרעו קודם ט"ו זניסן וצירושלמי נמי משמע דחדש נוהג אף בשל עובדי כוכבים דפריך עלה דמנחי דקמני אף החדש אמאי לא תני חלה ומנחי לפי שאינה בשל עובדי כוכבים דחדש דקמני צמתיתין נוהג בשל עובדי כוכבים:

הר"י תפילין ופטר חמור. פירש צקונטרס דנוהג בח"ל דהא אשכחן צממה דוכתיב וכן אמוראי דבבל דמנחי תפילין וכן מנינו בצבורות (דף יב.) ו דרמי בר חמא דהיה מצבל היה לו פטר חמור וא"ת ללמא מדרבנן הוה עבדי וי"ל דמ"מ פריך שפיר דכי נמי מדרבנן הוה עבדי מ"מ הוה ליה למיתניה צמתין חוץ מתפילין ופטר חמור דהא חשיב ערלה צמתין דמשמע בסמוך דלזינו אלא מדרבנן דקמני יורד ולוקח וכו' וא"ת היכי מיקא אדעתיה למימר דמלוא התלויה בחרך אינה אלא ח"כ נלמר זה ביאה והכי נלאים דלא כתיב זה ביאה וקרי ליה צמתין תלויה בחרך וי"ל דלעולם היה יודע דמלוא שהיא חוצה הקרקע נקראת תלויה בחרך אע"ג דלא כתיב זה ביאה אלא הוה סלקא דעתיה דלף אותה שאינה חוצה קרקע אלא חוצה הגוף אי כתיב זה ביאה הוה כתיב נקראת תלויה בחרך ולהכי פריך הרי תפילין ופטר חמור: **ה"ג צא ולמד** ממה שכתוב בענין מה עבודת כוכבים מיוחדת. וי"ג עבודת כוכבים בכלל היתה ולמה ילאת הלוקח אליה שרי ילאת לומר אדז תאבדון:

ל"ב מדרך שב"מ שנאמר בו מושב.

פירש צקונטרס דגבי פרשת נסכים קאי דכתיב כי תבאו אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה וגו' וילף ר' ישמעאל מקרא דלא בא הכתוב אלא להטעינן נסכים לבמת צבור ואפילו קרבן יחיד צממת צבור כדמשמע לקמן (עמוד ב) אבל לא קרבן יחיד צממת יחיד ונפקא לן מדכתיב זהאי פרשת נסכים אשר אני נתן לכם משמע צממה הנוהגת בצולס הכתוב מדבר הלכך ע"כ האי מושבותיכם לא משמע כל מקום שאתם יושבים דאין צמת צבור אלא צמת אדם ח"כ (י ממושבותיכם דכתיב אתם לאשמועין דאף צמת גלגל שהיה שם מוצא הנחשת כל י"ד שנה שכבשו וחלקו והיא צמת צבור לא נתחייבו נסכים אלא דוקא (ע) עד שבאו לשילה דהיינו אחר ירושה וישיבה ונתחייבו נסכים ושז לא פסקו נסכים צממת צבור אפילו משחרבה שילה (ה) היתה צמת צבור בנזב וגבעון (ה) והיינו דקאמר ללמדך שכ"מ כו' כלומר מדפירש לן קרא צמה הנוהגת בצולס ש"מ מושבותיכם דכתיב נסכים לאו כל מקום משמע דל"כ הוה ליה צמת יחיד הנעשית כ"מ צשעת היתר הצמות עב"ל:

וקר"י שבת שנאמר בה מושבות. פ"י צקונטרס דכתיב לא תצברו אש בכל מושבותיכם ציום השבת ולא נהירא דהא אינטיקא לדרשא אחרניה כדרשין צפ"ק דשבת (דף כ. ב.) בכל מושבותיכם אי אשה מצעיר אבל אשה מצעיר במדרות בית המוקד (ו) וע"ק דקאמר בסמוך (סד"א הואיל בעינינו דמועות כתיב והאי קרא לא כתיב צענינא דמועות לכך נראה דקרא אחרניה הוא דכתיב שבת היא לה' בכל מושבותיכם צפרשת אמור אל הכהנים גבי מועדות: **במאי**

דל"כ הוה ליה צמת יחיד הנעשית כ"מ צשעת היתר הצמות: **והרי שבת.** נלמר זה (ה) לא תצברו וגו' ונוהגת כ"מ אף מושבותיכם דנסכים כ"מ קאמר וצממת יחיד הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר והאי דתלייה צביאת הארץ ה"ק עד עכשיו הייתם צמטין שבתותיכם במלחמה וקיי"ל שהתורה הצמות זה כתוב זה ללמדנו כי תבאו אל הארץ ותהא צמת יחיד מותרת אף היא תטעון נסכים והכי איתא בצמחים (סס): **ביאה**

תורה אור השלם

1. אלה החוקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יי אלהי אבותיך לך לרשתה כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: דברים יב
2. אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על ההרים והרמים ועל הגבעות ותחת כל עץ רענן: דברים יב

הנהגות הב"ח

(ה) גב' שנת מק"ו אח"כ:

מוסף תוספות

א. א"ע"ג דרבי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לבמה גדולה וירוש מושבות לאחר ירושה וישיבה ואז נאסרו הבמות שבאו לשילה מי"מ אח"כ בנוב וגבעון מודה ר"י דבמות ציבור טעונה נסכים. מוס' וזמח' קיל. וע"י מהרש"א. ב. לשה גדולה היא שהכתובים מתחממין שם במדרות אש הנסקת תמיד מפני שמהלכין על צפת שיש בעורה. רש"י שנת יט: